

УДК 351

Дурман Олена Леонідівна

старший викладач кафедри державного управління і місцевого самоврядування
Херсонського національного технічного університету

Ключевський Володимир Іванович

керівник апарату Херсонської обласної державної адміністрації

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ ТА НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОСВІТНЬОГО ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА

***Анотація.** У статті розглядаються основні напрямки розвитку організаційного механізму освітнього інформаційно-комунікаційного середовища. Указується, що основними проблемами у створенні такого середовища є недосконалі управлінські зв'язки між об'єктами та суб'єктами управління різних рівнів, що діють в освітній галузі. Пропонується вдосконалити державне управління освітньою галуззю через формування та запровадження освітнього інформаційно-комунікаційного середовища, що становить собою організаційний механізм державного управління. Також пропонується внести зміни до деяких законодавчих і нормативно-правових актів, що регулюють процеси формування та реалізації державної політики в галузі освіти.*

***Ключові слова:** державне управління, освітня галузь, механізми державного управління освітньою галуззю, освітнє інформаційно-комунікаційне середовище, нормативно-правове забезпечення управління освітньою галуззю.*

Durman Olena, Kliutsevskiy Volodymyr. Main directions of development of organizational mechanism and regulatory legal support for educational information and communication environment

***Annotation.** The main directions of development of organizational mechanism of educational information and communication environment are considered in the article. It is noted that the main problems in the creation of such an environment are poor management relations between objectives and subjectives of different levels operating in the educational branch. It is proposed to improve the public administration of the educational branch through the formation and implementation of educational information and communication environment, which is an organizational mechanism of public administration. It is also proposed to amend some legislative and regulatory acts that regulate the processes of formation and implementation of state policy in the educational branch.*

***Key words:** public administration, educational industry, mechanisms of public administration of the educational industry, educational information and communication environment, regulatory support for the management of the educational industry.*

Постановка проблеми в загальному вигляді. У сучасних умовах розвитку суспільно-економічних відносин в Україні актуалізується питання управління різноманітними соціальними системами, до яких можна віднести й

різні сфери державного управління (освітню, медичну чи культурну), а також удосконалення організаційного механізму засобами інформаційно-комунікаційних технологій та нормативно-правового забезпечення. Однак організація та управління цими системами стикається з певними проблемами, серед яких однією з головних є та, що в публічному секторі суттєва доля інформації суб'єкт-об'єктних та об'єкт-суб'єктних відносин надходить як прогнозна, зі значними витратами часу й ресурсів різного типу, а також непрозора і не завжди об'єктивна.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інформаційно-аналітична діяльність органів влади, роль інформації в процесі ухвалення державно-управлінських рішень є предметом досліджень таких учених, як В. Бакуменко [1], А. Дегтяр [2], Д. Дубов [3], В. Князєв [4], Н. Нижник [5], Л. Приходченко [6], М. Сендзюк [7], В. Тертичка [8], О. Радченко [9] та ін.

Проблемам формування та реалізації державної політики в галузі освіти, теорії й практики державного управління освітою, удосконалення механізмів державного управління в галузі освіти присвячено роботи Д. Дзвінчука [10], М. Баран [11], С. Домбровської [12], І. Лопушинського [13], Р. Науменко [14], Н. Протасової [15] та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Для усунення означеної проблеми в розвинених країнах застосовуються засоби сучасних інформаційних технологій, значні кошти вкладаються в потужний розвиток та застосування засобів комп'ютерної техніки та програмних комплексів у державному управлінні. Щодо України, то крім запровадження власне нових інформаційних технологій слід проводити реінжиніринг управлінських процесів і вдосконалювати організаційний механізм державного управління освітньою галуззю, зокрема його нормативно-правове забезпечення.

Формування цілей статті. Саме тому метою нашої статті є теоретичне обґрунтування вдосконалення організаційного механізму освітнього інформаційно-комунікаційного середовища та розроблення напрямків розвитку

нормативно-правового забезпечення цієї галузі на сучасному етапі українського державотворення.

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи систему державного управління як одну з підсистем соціальної системи, доцільно зазначити, що будь-яка підсистема своєю чергою також поділяється на складові. Прикладом такої розгалуженості може бути Кабінет Міністрів України, до складу якого входять різногалузеві профільні міністерства (центральні органи виконавчої влади), яким підпорядковуються підрозділи та організації всієї країни (територіальні підрозділи центральних органів виконавчої влади).

Як відомо, освітню галузь України як підсистему державного управління очолює Міністерство освіти й науки України (МОН України), до складу якого входять департаменти різних напрямків, які керують дошкільною та загальною середньою, вищою освітою, науковою, міжнародною діяльністю тощо. Крім того МОН України керує діяльністю відповідних департаментів, що входять до нього. Оскільки нас цікавить гілка вищої освіти, тому вертикальна структура, яку ми досліджуємо, почнеться з МОН України і закінчиться закладом вищої освіти, його структурними підрозділами (відділами і кафедрами).

Згідно з постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження положення про Міністерство освіти і науки України» [16] (далі – Положення) МОН України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується й координується Кабінетом Міністрів України.

МОН України входить до системи органів виконавчої влади і є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади із забезпечення формування та реалізації державної політики у сферах освіти й науки, інтелектуальної власності, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, інформатизації, формування й використання національних електронних інформаційних ресурсів, створення умов для розвитку інформаційного суспільства, а також у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів незалежно від їх підпорядкування і форми власності.

МОН України у своїй діяльності керується Конституцією [17] та законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства, дорученнями Президента України, а також вищеназваним Положенням.

На МОН України, як і на інші міністерства та відомства, покладено багато інших завдань, деякі з них, наприклад:

- розроблення стратегії розвитку та форматів вітчизняної освіти, інших стратегічних документів, відповідних державних цільових програм, участь у їх реалізації та надання методичних рекомендацій, і все це – з неухильним збереженням та захистом національних інтересів;
- нормативно-правове забезпечення функціонування системи освіти;
- збирання та оброблення освітньої статистики, її аналіз і дальші прогнози;
- міжнародне співробітництво у сфері освіти і науки;
- формування пропозицій про обсяг та подекуди розподіл освітніх субвенцій та державного фінансування різних видів освіти і стипендіального фонду;
- визначення державних пріоритетів з підготовки та перепідготовки освітян; їхня сертифікація та підвищення кваліфікації;
- розроблення та затвердження умов прийому до навчальних закладів; умов провадження освітньої діяльності, її ліцензування та перевірка;
- затвердження порядку проведення інституційного аудиту закладів освіти, акредитації типових освітніх програм та інших заходів контролю якості освіти тощо.

МОН України в межах повноважень, на основі та на виконання Конституції та законів України, актів і доручень Президента України, актів Кабінету Міністрів України видає накази, організовує та контролює їх виконання. Тобто це структура, яка представлена у вигляді системи. Важливою складовою в управлінні структурою є управлінські відносини, проте це не лише розподіл завдань на підзавдання, а й дальший процес їх виконання, зв'язки й

відносини, що виникають при цьому, зокрема для подолання знову виявлених проблем.

Освіта – багатofункціональна галузь. Її важливими функціями є пізнавальна, виховна, розвивальна, координувальна, адаптаційна, економічна, соціального захисту тощо. Вона одночасно постає як єдність п'яти якостей: як цінність, як процес, як результат, як послуга і як система.

Об'єктивно освіта належить до вищих цінностей людини і суспільства – вона є передумовою їх існування та розвитку. Саме у сфері освіти послідовно розвиваються здібності та формуються життєві прагнення всього населення. Чим вищий освітній рівень особистості, тим ширші її можливості для створення оптимальних умов життя і праці. Освічена особистість – це не лише її власне надбання, але й надбання суспільства загалом.

Для впровадження в діяльність органів публічної влади та органів місцевого самоврядування, що впливають на освітню галузь, усіх досягнень сучасних автоматизованих і новітніх інформаційних технологій потрібна відповідна державна політика у сфері інформаційних технологій, забезпечення інтеграції інформаційних ресурсів та їх захисту.

Проектування інформаційних систем, як правило, характеризується такими особливостями:

- складність опису (велика кількість функцій, процесів, елементів даних і складні взаємозв'язки між ними), що вимагає ретельного моделювання й аналізу даних і процесів;
- наявність сукупності компонентів (підсистем), що тісно взаємодіють, виконують певні локальні завдання та цілі функціонування (наприклад додатків, пов'язаних з обробленням трансакцій і розв'язанням регламентних завдань, додатків аналітичного оброблення (підтримки ухвалення рішень), які використовують нерегламентовані запити до даних великого обсягу);
- відсутність прямих аналогів, що обмежує можливість використання типових проектних рішень і прикладних систем;

- потреба узгодження наявних додатків з новими розробками;
- функціонування в неоднорідному середовищі на кількох апаратних платформах;
- різномірність рівня кваліфікації та сформованих традицій використання певних наборів інструментальних засобів у групах розробників;
- істотна тривалість проекту зумовлена, з одного боку, обмеженими можливостями колективу розробників; з іншого боку – масштабами організації й різним ступенем готовності окремих її підрозділів до впровадження ІС.

Можливі інформаційні рішення, що уніфіковані в межах єдиного освітнього інформаційно-комунікаційного середовища, подано на рис. 1.

Запровадження освітнього інформаційно-комунікаційного середовища на всіх рівнях управління освітньою галуззю призведе до таких позитивних наслідків:

- зменшення часу на ухвалення управлінських рішень через отримання інформації про поточну діяльність підпорядкованих підрозділів, організацій та їх структурних підрозділів у режимі реального часу, оминаючи (у разі потреби) деякі рівні управління.

- чіткої визначеності з процедурами та методиками ухвалення управлінських рішень;

- зменшення кількості чиновників, що беруть участь у виробленні та реалізації рішень і відповідної оптимізації структури управління;

- зменшення витрат бюджетних коштів на виконання управлінських функцій, що зробить витрати бюджетних коштів більш прозорими та ефективними;

- підвищення ефективності використання кадрового (людського) потенціалу, що дасть змогу оцінювати поточну та майбутню потребу у фахівцях тих чи інших напрямків підготовки, того чи іншого рівня компетенцій з метою оптимального розподілу бюджетних коштів на підготовку або залучення таких фахівців.

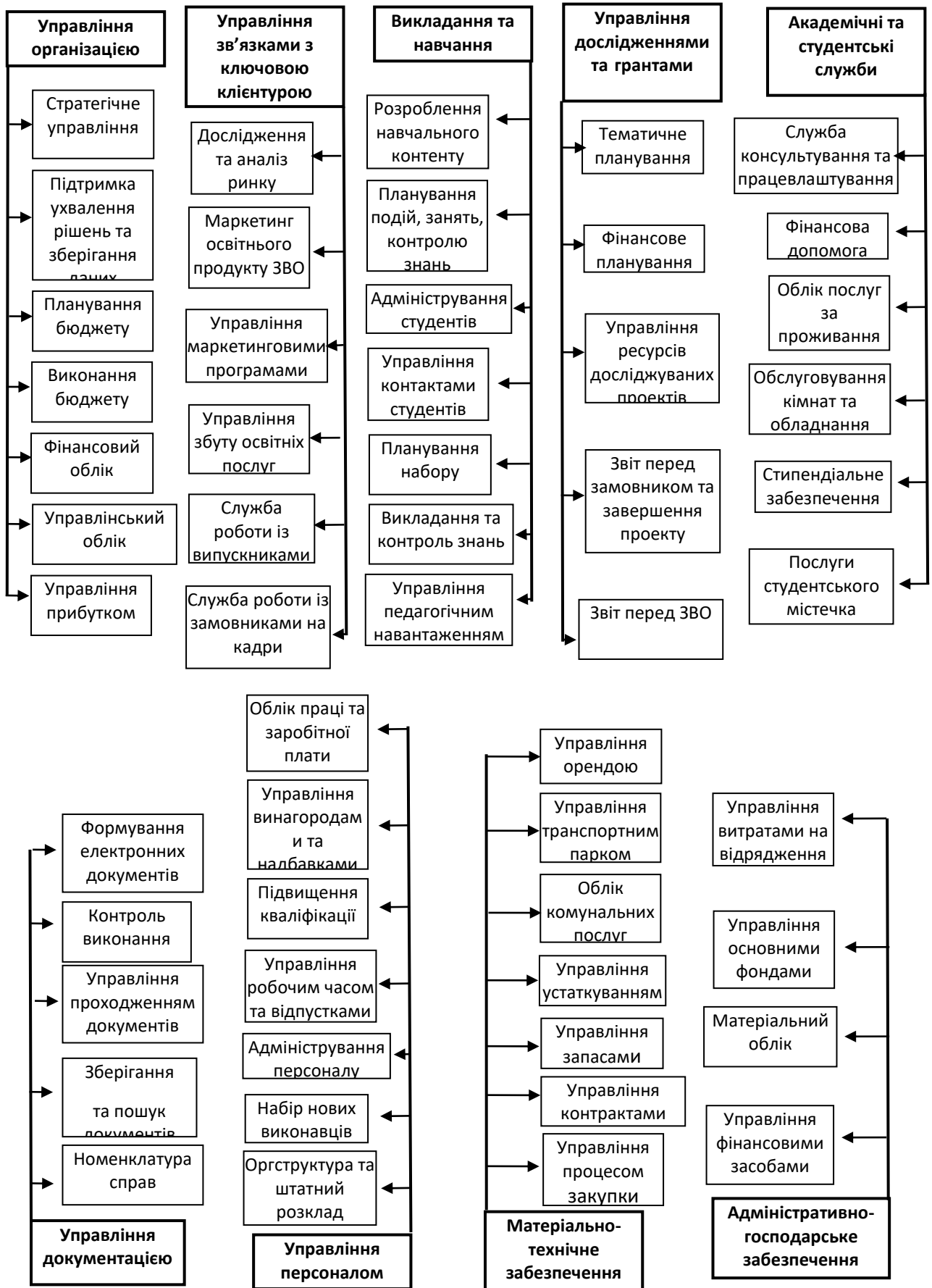

Рис. 1. Інформаційні рішення ЗВО

Джерело: побудоване автором

Однак це не все, що потрібно для ефективного публічного управління. Використовуючи відповідні методи та програмне забезпечення, можна виявити й спробувати вирішити потенційні проблеми – колізії в управлінських процедурах, що регламентуються різними нормативно-правовими актами; недостатню кількість чи розбалансованість ресурсів (людських, матеріальних, технічних) тощо.

Управлінські відносини в державному управлінні взагалі та в Міністерстві освіти і науки України зокрема будуються на засадах владної субординації, тобто розуміються як «розпорядження – виконання» в системі «суб'єкт управління – об'єкт управління».

Як уже зазначалося, удосконалення моделі публічного управління ми плануємо почати з освітньої галузі, а саме з управління вищою освітою. За ситуації, яку ми спостерігаємо в плані об'єкт-суб'єктних відносин, можна стверджувати таке: на рівні відносин «міністр – ректор» зворотний зв'язок ще діє, а ось на рівні «міністр – викладач» або навіть «ректор – викладач» механізму забезпечення об'єктивною, достовірною і своєчасною інформацією фактично не існує. Серед основних причин цього становища – відсутність єдиної інформаційно-комунікаційної платформи освітньої галузі, яка б автоматизувала й полегшила зв'язок між МОН України та ЗВО в контексті державного управління.

У результаті проведеного нами аналізу наявних управлінських процесів, зокрема пов'язаних з інформаційно-комунікаційним забезпеченням державного управління освітньою галуззю, було виявлено певні недоліки. Основним із них можна вважати певну затримку при формуванні та обміні інформаційними потоками між рівнями управління – наприклад, міністр ↔ ректор ↔ кафедра (відділ) ↔ викладач (фахівець), що призводить до оперування в управлінській діяльності застарілою, неповною та неточною інформацією, що своєю чергою знижує ефективність управління загалом.

Ефективне функціонування освітнього інформаційно-комунікаційного середовища залежить від таких умов:

- якісне задоволення потреб фізичних і юридичних осіб у потрібних їм знаннях, уміннях і навичках;
- управлінська воля МОН щодо поширення цього середовища на всі заклади освіти, які підпорядковуються Міністерству;
- наявність науково обґрунтованої концепції розвитку освітнього інформаційно-комунікаційного середовища;
- раціональне використання інтелектуальних, матеріальних, інформаційних і фінансових ресурсів за одночасного досягнення максимальної ефективності управлінської діяльності тощо.

Досягнення ж максимальної ефективності будь-якої діяльності є результатом процесу проектування цієї діяльності та її здійсненням. Оскільки ж ми вказали вище на недоліки наявних механізмів державного управління освітньою галуззю, то спробуємо вдосконалити організаційний механізм управління освітньою галуззю, запропонувавши деякі зміни в нормативно-правову базу освіти як удосконалення організаційного механізму освітнього інформаційно-комунікаційного середовища.

Пропонується таке:

I. До Закону України «Про освіту» [18] внести такі правки:

- додати до розділу I «Загальні положення», статті 1 «Основні терміни та їх визначення», запропонувавши термін «Освітнє інформаційно-комунікаційне середовище» такий контент:

Освітнє інформаційно-комунікаційне середовище – сукупність інформаційних, технологічних та управлінських сутностей, поєднання яких дає можливість збирати, обробляти та надавати потрібну інформацію (аналітичні дані, сценарії, можливі множини управлінських рішень) для осіб, що ухвалюють рішення або уповноважені відповідним чином на отримання цієї інформації;

- розділ I, статтю 2. «Законодавство України про освіту», пункт 3 «Суб'єкт освітньої діяльності має право самостійно ухвалювати рішення з будь-яких питань у межах своєї автономії, визначеної цим Законом, спеціальними

законами та/або установчими документами, зокрема з питань, не врегульованих законодавством»

викласти в такій редакції: Суб'єкт освітньої діяльності має право самостійно (на основі доступної інформації або за допомогою спеціалізованих засобів підтримки ухвалення рішень) ухвалювати рішення з будь-яких питань у межах своєї автономії, визначеної цим Законом, спеціальними законами та/або установчими документами, зокрема з питань, не врегульованих законодавством;

– у статті 6 «Засади державної політики у сфері освіти та принципи освітньої діяльності» розділу I до переліку основних засад і принципів додати *інформатизацію*;

– до розділу III «Заклади освіти», статті 30 «Прозорість та інформаційна відкритість закладу освіти» додати пункт 6 «Наявність у закладі освіти доступу до освітнього інформаційно-комунікаційного середовища та його використання в межах чинного законодавства»;

– статтю 64 «Повноваження центрального органу виконавчої влади у сфері освіти і науки», пункт 1 «Центральний орган виконавчої влади у сфері освіти і науки» доповнити таким: *забезпечує впровадження та функціонування освітнього інформаційно-комунікаційного середовища*;

– статтю 65 «Повноваження державних органів, до сфери управління яких належать заклади освіти», пункт 1 «Державні органи, до сфери управління яких належать заклади освіти» в переліку додати: *беруть участь у забезпеченні функціонування освітнього інформаційно-комунікаційного середовища*;

– до статті 69 «Державний нагляд (контроль) у сфері освіти» додати пункт 5 «Державний нагляд (контроль) у сфері освіти здійснюється засобами освітнього інформаційно-комунікаційного середовища з метою оцінки якості освітньої діяльності»;

– статтю 72 «Освітня статистика», пункт 1 «Освітня статистика включає...» у переліку додати: *статистичні дані, отримані шляхом оброблення інформації засобами освітнього інформаційно-комунікаційного*

середовища;

II. Закон України «Про національну програму інформатизації» [19]
доповнити:

– додати до розділу I «Загальні положення», статті 1 «Основні терміни і поняття» термін *інформаційно-комунікаційне середовище* – сукупність інформаційних, технологічних та управлінських сутностей, поєднання яких дає можливість збирати, обробляти та надавати потрібну інформацію (аналітичні дані, сценарії, можливі множини управлінських рішень) для осіб, що ухвалюють рішення;

– у статті 5 «Головна мета та основні завдання Національної програми інформатизації» до основних завдань, на вирішення яких спрямована Програма, додати: *створення, впровадження та підтримка функціонування інформаційно-комунікаційного середовища в різних галузях та сферах державного управління.*

Запропоновані зміни дадуть можливість поширити принципи, підходи та механізми освітнього інформаційно-комунікаційного середовища й на інші сфери державного управління.

Висновки з даного дослідження. Отже, державне управління не можливе без формування сучасного інформаційно-комунікаційного середовища на різних рівнях управління. Це середовище формується з використанням усіх досягнень сучасних інформаційних технологій, що передбачають як теоретичні доробки, так і їх практичну реалізацію.

Освітнє інформаційно-комунікаційне середовище значно полегшило б роботу Міністерству освіти і науки України як центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, трансферу (передання) технологій, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю закладів освіти, підприємств, установ та організацій,

які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності.

Перспективи подальших розвідок. Подальші дослідження порушеної нами проблеми вбачаються у формуванні ефективної комунікації між керівництвом та структурними підрозділами державного управління освітньої галузі, що дасть змогу вдосконалити організаційний механізм освітнього інформаційно-комунікаційного середовища через використання адаптованих взаємозалежних технологічних інновацій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бакуменко В. Д. Попов С.А. Парадигма інноваційного розвитку суспільства: сучасні концепції реформування публічного управління. *Ефективність державного управління*. 2015. Вип. 43. С. 21-28. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efdu_2015_43_4
2. Дегтяр А. О. Методологічні підходи до побудови системи інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності організації соціокультурної сфери. *Вісник Харківської державної академії культури*. Серія: Соціальні комунікації. 2015. Вип. 46. С. 62-71. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/haksk_2015_46_9
3. Дубов Д. В. Проблеми формування державної політики щодо розвитку інформаційного суспільства в Україні: у пошуках стратегічного бачення. *Політологічні студії*. 2016. Вип. 5. С. 126-134. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znpps_2016_5_15
4. Князєв В. М. Філософія державного управління, її сутність, особливості та проблемне поле дослідження. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2014. № 1. С. 5-10. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2014_1_3
5. Нижник Н. Р., Ситник Г. П., Олуйко В. М. Теоретико-методологічні аспекти розробки управлінських рішень у сфері забезпечення національної безпеки. *Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права*. 2004. № 4. С. 250-258. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unzap_2004_4_44
6. Приходченко Л. Л. Організаційно-правовий механізм забезпечення ефективності державного управління: теоретико-методологічні засади. *Теорія та практика державного управління*. 2009. Вип. 1. С. 59-65. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Trpu_2009_1_11
7. Сендзюк М., Вітер М., Тищенко О. Інформаційна взаємодія державних органів у системі управління державними фінансами. *Світ фінансів*. 2014. Вип. 2. С. 28-32. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/svitfin_2014_2_5
8. Тертичка В. Аналіз державної політики і політологія. *Політичний менеджмент*. 2004. № 6. С. 3-22. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/PoMe_2004_6_3
9. Інформаційно-комунікаційна демократія: колект. монографія. / за ред. чл.-кор. НАН України С. О. Довгого; НАН України, Ін-т телекомунікацій і глобал. інформ. простору. Київ. Панасенко І. М. 2015. 418 с.
10. Дзвінчук Д. І. Сучасна модернізація систем освіти і засад управління нею: Освіта в історико-філософському вимірі: Тенденції розвитку та управління: Монографія. Ін-т вищ. освіти АПН України. Київ: Нічлава, 2006. С. 127-179.
11. Баран М. Аналіз впливу макросередовища на трансформаційні процеси управління вищою освітою. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2010. Вип. 2. С. 239-245. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2010_2_33

12. Домбровська С. М. Механізми реалізації державної політики в галузі вищої освіти. *Актуальні проблеми державного управління*. 2011. № 2. С. 107-113. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdy_2011_2_16
13. Лопушинський І. П. Формування та реалізація державної мовної політики в галузі освіти України: досвід, проблеми та перспективи: Монографія. К. Херсон: Олді-плюс, 2006. 456 с.
14. Науменко Р. А. Державне регулювання розвитку позашкільної освіти в Україні: Монографія. К.: Інститут обдарованої дитини, НАПН України, 2012. 392 с.
15. Реформування освіти в Україні: державно-управлінський аспект: навч.-наук. вид. / Н.Г. Протасова, В.І. В.І. Луговий, Ю.О. Молчанова та ін.; за заг. ред. Н.Г. Протасової. К.; Львів: НАДУ, 2012. 456 с.
16. Про затвердження положення про Міністерство освіти і науки України: постановою Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 р. № 630. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/630-2014-%D0%BF>
17. Конституція України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
18. Про освіту: Закон України від 05.09.2017 № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19>
19. Про національну програму інформатизації: Закон України від 01.08.2016 р. № 74/98-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80>

Statement of the problem. In modern conditions of development of socio-economic relations in Ukraine, the issue of managing various social systems is relevant, which includes various areas of public administration (educational, medical or cultural), as well as improving the organizational mechanism by means of information and communication technologies and legal support. However, the organization and management of these systems is faced with certain problems, one of the main of which is that in the public sector a significant proportion of the information of subject-object and object-subject relations comes as predictive, with a large investment of time and various types, as well as not transparent and not always objective.

Urgency. To eliminate this problem, developed countries use modern information technology tools; large amounts of money are invested in the powerful development and application of computer hardware and software systems in public administration. As for Ukraine, in addition to introducing new information technologies, it is necessary to reengineer management processes and improve the organizational mechanism of public administration of the educational sector, including its legal support.

The purpose of the article. That is why the purpose of our article is the theoretical justification for improving the organizational mechanism of the educational information and communication environment and the development of directions for the development of regulatory support for this industry at the present stage of the Ukrainian state.

Our task was to study. The main directions of development of organizational mechanism of educational information and communication environment are considered in the article. It is noted that the main problems in the creation of such an environment are poor management relations between objectives and subjectives of different levels operating in the educational branch. It is proposed to improve the public administration of the educational branch through the formation and implementation of educational information and communication environment, which is an organizational mechanism of public administration. It is also proposed to amend some legislative and regulatory acts that regulate the processes of formation and implementation of state policy in the educational branch.

Summary. So, as you can see, public administration is impossible without the formation of a modern information and communication environment at different levels of government. This environment is formed using all the achievements of modern information technologies, providing for both theoretical developments and their practical implementation.

An educational information and communication environment would greatly facilitate the work of the Ministry of Education in Science of Ukraine, as the central executive body that provides for the formation and implementation of state policy in the fields of education and science, scientific, scientific, technical and innovative activities, technology transfer (transfer), and also ensures the formation and implementation of state policy in the field of state supervision (control) over the activities of educational institutions, etc. enterprises, institutions and organizations that provide educational services or other activities related to the provision of such services, regardless of their subordination and form of ownership.

The proposed changes in the regulatory framework will allow to spread the positive experience of introducing the organizational mechanism of the educational information and communication environment to other sectors and public administration.

Conclusion and outcomes. Further research of the problem we have touched is seen in the formation of effective communication between the leadership and the structural units of the state education administration, which will improve the organizational mechanism of the educational information and communication environment through the use of adapted interconnected technological innovations.